

[Forsvarsministeren.]

likationer maa naturligvis vejes sammen med de andre Hensyn, der skal tages. Desuden er der et Synspunkt, man ikke altid husker under Debatterne her i Tinget — vi har jo ikke et ubegrænset Antal Avancementsposter til Raadighed, vi kan ikke udnævne et ubegrænset Antal Oberstløjtnanter eller Kaptajner. Vi har naturligvis i Øjeblikket en Bemyndigelse til at gaa videre, end 1937-Ordningen forudsar, men alligevel er der en vis Begrænsning, som jeg maa tage et Hensyn til, idet jeg ikke maa foregribe den Nyordning, som skal skabes efter Valget. Det kan ikke nytte, at jeg gaar saa langt, at Hæren og Flaaden i de forskellige Grader rummer Officerer i et større Tal, end det vil være rimeligt i Forhold til, hvad man kan forvente at faa Brug for paa dette Omraade.

Det, at man har gjort Tjeneste i Modstandsstyrkerne, maa der afgjort tages Hensyn til, og det har jeg hidtil vist ved mine Udnævnelser og Indstillinger til Kongen. Har en Officiant gjort en fremragende Tjeneste inden for Modstandsstyrkerne, og ønsker han at faa en Mulighed for at blive Linieofficer, er der intet til Hinder derfor. Han vil da kunne udnævnes til en Grad i Reserven og kunne komme paa det Kursus, som oprettes for Liniebefalingsmænd. Han vil paa den Maade have Mulighed for at gaa Vejen fra Officiant til Officer af Linien. I øvrigt mener jeg, at hele Spørgsmaalet om Officianternes Stilling maa løses ved den nye Hærorrdning, og det skal ikke være nogen Hemmelighed, at jeg ikke er Tilhænger af den Ordning, vi i Øjeblikket har. Jeg tror afgjort, det vil være rigtigt, om man finder andre Veje.

Til det ærede Medlem Hr. Hoff vil jeg sige, at Generalens Ordre i sin Tid havde til Formaal at narre Tyskerne, at stille et Dække op, saa at de tyske Mynigheder her i Landet kunde tro, at Officererne havde meget mindre med Modstandsbevægelsen at gøre, end de i Virkeligheden havde. Det var da naturligt, at det blev de ældre og fremtrædende Officerer, der maatte paatage sig dette for dem sikkert meget smertelige Hverv, idet det var dem, man havde Opmærksomheden henvendt paa. Der er ingen Tvivl om, at var der blevet fundet meget højtstaaende Officerer inden for Modstandsbevægelsen, vilde der fra tysk Side være blevet sat en ganske anden Jagt ind paa Befalingsmændene. Det bør ikke komme disse Officerer til Skade, at de har lystret deres Generals Ordre, den General, der ogsaa af Mod-

standsbevægelsen var anerkendt som den Mand, der i den givne Situation skulde være Øverstkommanderende.

Jeg vil gerne tage Hensyn til det Ønske, det ærede Medlem fremsatte med Hensyn til dem, der var faldet i Fangenskab. I een Henseende kunde man maa-ske tage Hensyn dertil, idet man kunde give dem Graden, hvis de i øvrigt i det store og hele opfyldte Betingelserne, som en Udmærkelse, men det ærede Medlem vil nok kunne forstaa, at man ikke kan give dem Udnævnelse til en aktiv Tjeneste, fordi de ikke ved at have Førerskab inden for Modstandsbevægelsen har vist, at de har Evner til at være Befalingsmænd inden for Forsvaret. Det, der er Forudsætningen for denne Lov, er, at man gennem at have dette Førerskab udtrykkeligt har vist, at man har Føreregenskaber som Befalingsmand. Men jeg vil gerne overveje, om man under en eller anden Form kan hæfte denne Dekoration paa de fortjentes Bryst.

Med Hensyn til den unge Mand vil jeg gerne bede ham om at henvende sig til mig eller sende en Henvendelse. Jeg skal da lade undersøge, om der er Mulighed for, at hans Sygdom kan bedre sig saa meget, at han kan blive tjenstdygtig; ellers maa vi naturligvis tro paa, at Lægerne paa dette Omraade er kyndigere end baade det ærede Medlem og jeg.

Med Hensyn til at samle de forskellige Lovforslag, som er fremsat, synes jeg ikke, det er saa vanskeligt, det kan man selv gøre. Man kommer maaske for langt ud, hvis man ved alle Lejligheder skal samle dem. Men naar disse Lovforslag alle er færdigbearbejdet, skal jeg gerne se paa, om man kunde udsende en Samling af disse Love.

Til sidst kommer jeg til de Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Marius Jensen stillede mig. Jeg maa indrømme, at da jeg hørte disse Spørgsmaal blive stillet under denne Sag, spurgte jeg mig selv: Har vi faaet en ny Forretningsorden i Folketinget? — for det er uden for Forretningsordenen til en Minister at stille Spørgsmaal, som overhovedet ikke har nogen Forbindelse med den Sag, der bliver behandlet. Jeg siger dette, fordi vi fra konservativ Side, hvad den højtærede Formand utvivlsomt erindrer, i sin Tid stillede Forslag om, at der skulde indrettes Spørgetimer i Tinget, saaledes at Tingets Medlemmer til Stadighed kunde faa Lejlighed til, ligesom i det engelske Parlament, at spørge Ministrene, og Ministrene havde Pligt til